

ROSA CRUX

1/2023

Metatron

from an original oil painting by Lisa Haskel

Filosofiaa - Mystiikkaa - Tiedettä - Kulttuuria

ROSA CRUX

FILOSOFIAA - MYSTIIKAA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Nro 1, Kesäkuu 2023, 26. vuosikerta

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

Mystinen nousu, tai matka sisimpään.....	6
Mithralaiset mysteerit.....	12
Ignatius Loyolan elämä ja hengelliset harjoitukset, osa 1.....	21
Kybalion.....	31

Kansikuva: / Metatron

© Copyright 2023

Ruusuristin Veljeskunta

AMORC-SUOMI

AMORC, PL 8, 33341 TAMPERE

amorc@amorc.fi

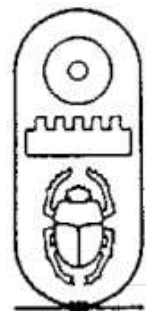
www.amorc.fi

Kaikki oikeudet pidätetään

ISSN 2736-8610 (painettu)

ISSN 2736-8629 (verkojulkaisu)

*Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa Ruusuristin
Veljeskunta AMORCin kantaa, jolloin niistä vastaa kirjoittaja*

KESÄKUU 2023

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin perustana on filosofinen ja vihkimyksellinen perinne. Jäsenten edistyessä opinnoissaan heidät vihitään seuraavalle opintotasolle tai -asteelle. Ruusuristiläiset, niin miehet kuin naisetkin kautta maailman, opiskelevat luonnon lakeja elääkseen harmoniassa niiden kanssa. Opiskelun aihepiirejä ovat mm. sielun luonne, intuition kehittäminen, klassinen kreikkalainen filosofia, kehon energiakeskukset ja itseparantamistekniikat. Ruusuristiläinen perimätieto opastaa ja kannustaa opiskelijaa löytämään sisimmässämme jo olevan viisauden, myötätunnon, voiman ja rauhan.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?

Pyydä esitteemme osoitteella:

Ruusuristin Veljeskunta AMORC

PL 8, 33341 TAMPERE

soita iltasin tai jätä viesti

050-561 1128

yhteys sähköpostitse:

amorc@amorc.fi

www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

Mystiikka kohottaa luovuuttamme ja auttaa meitä kehittämään itseluottamustamme, joka syntyy siitä, että tiedämme, kuinka hyödyntää sisäistä viisauttamme löytääksemme vastauksia elämän eteemme tuomiin kysymyksiin ja haasteisiin. Mystiikka on ihmiskunnan syvintä itsetuntemusta.

Ruusuristolainen käsikirjoitus

Mystinen nousu, tai matka sisimpään

Fr. Jari Jussila

Viisausperinteissä kaksi usein toistuvaa metaforaa ovat ”mystinen nousu” tai ”mystinen matka sisimpään”. Nämä käsitteet voivat esiintyä eri yhteyksissä, kuten henkisisä, uskonnollisissa, filosofisissa tai taiteellisissa konteksteissa, ja niillä voi olla erilaisia merkityksiä riippuen asiayhteydestä.

Henkisessä tai uskonnollisessa kontekstissa mystinen nousu viittaa tyypillisesti henkiseen kokemukseen, jossa yksilö kokee nousevansa tai kohoavansa korkeammalle tietoisuuden tasolle, saavuttavansa ykseyden Jumalan, universumin tai oman sisäisen olemuksensa kanssa. Tähän voi liittyä kokemus ekstaasista, transsendenssistä tai muista poikkeuksellisista tajunnantiloista, joissa yksilö kokee olevansa yhteydessä johonkin suurempaan tai korkeampaan voimaan. Filosofisessa tai metafysisessä kontekstissa mystinen nousu voi viitata ajatukseen tai konseptiin, jossa tietoisuus tai olemassaolo kohoaa tai nousee

yli tavanomaisen tai arkipäiväisen tason, esimerkiksi kohti totuutta, viisautta tai universaaleja periaatteita. Taiteellisessa kontekstissa mystinen nousu voi olla teema tai motiivi taiteessa, kuten maalauksissa, kirjallisuudessa tai musiikissa, joka viittaa korkeampiin tai salaperäisiin ulottuvuuksiin, kuten unenomaisiin maisemiin, henkiin kokemuksiin tai yliluonnollisiin tapahtumiin. On kuitenkin huomioitava, että mystinen nousu on subjektiivinen kokemus, ja sen merkitys ja tulkinta voivat vaihdella eri henkisten opetusten, uskontojen, filosofisten suuntausten, tai taiteen teosten välillä.

Mystinen matka sisimpään puolestaan viittaa henkilökohtaiseen matkaan tai tutkimusretkeen, jossa yksilö pyrkii syventymään omaan sisäiseen maailmaansa ja saavuttamaan syvemmän ymmärryksen itsestään ja omasta olemassaolostaan. Tämä matka voi olla emotionaalinen, henkinen tai hengellinen prosessi, jossa henkilö pyrkii löytämään syvemmän merkityksen

ja tarkoituksen elämälleen. Se voi sisältää itsetutkiskelua, meditaatiota, kontemplaatiota, introspektiota, reflektiota ja muita henkisiä käytäntöjä, joiden tarkoituksena on avata uusia tasoja tietoisuudessa ja saada oivalluksia omasta olemassaolosta ja maailmasta. Mystinen matka sisimpään on yleensä haastava ja syvälinen prosessi, joka vaatii rohkeutta kohdata omat pelot, traumat ja ristiriidat, mutta jonka avulla yksilö pääsee syvemmälle sisäiseen viisauteen, intuitioon ja oivalluksiin. Kaikki kokevat mystisen matkan sisimpään yksilöllisesti ja kukaan ei voi tehdä sitä matkaa toisen puolesta.

Mystisiä nousuja ja matkoja sisimpään on kuvattu kautta aikojen erilaisten tarinoiden muodossa. Yksi vanhimmista näistä tarinoista on Gilgameš-eepos. Gilgamešin eeposta pidetään vanhimpana merkittävänä kirjallisena teoksena ja toiseksi vanhimpana uskonnollisena tekstinä Pyramiditekstien jälkeen. Runomuotoinen teos kertoo Sumerin kuninkaan, Gilgamešin elämäntarinan. Gilgameš hallitsi Urukin kaupunkia joskus 2800- tai 2600-luvulla ennen ajanlaskun alkua. Varhaisimmat tarinat Gilgamešista kerrottiin suullisesti ja ensimmäiset kirjalliset tekstit

ilmestyivät vuosina 2100–2000 ennen ajanlaskun alkua, mutta eepos sai lopullisen muodon vasta paljon myöhemmin. Sîn-lēqi-unninni on laatinut 12 taulua sisältävän standardin Babylonian version eepoksesta 1300- ja 1000-lukujen välillä ennen ajanlaskun alkua.

Helsingin yliopiston assyriologian professori Simo Parpola (1993) on ehdottanut, että jos tarinaa tarkastelee kabbalan linssien läpi, niin tarina osoittautuu kertomukseksi mystisestä polusta, mystisestä noususta, joka kulminoituu Jumalallisen Viisauden vastaanottamiseen. Tällöin tarkasteltuna Gilgamešin eepoksen 12 taulua edustavat vaiheita elämän puussa, lähtien sen juurelta, jota hallitsee eläimelliset intohimot.

Eepoksen toisella taululla ei ole vastinparia elämän puussa, mutta se edustaa tietoisuuden heräämistä. Hetkeä, jossa on tunnistettu oman tilan surkeus ja on herännyt halu muutokseen. Kolmas taulu hahmottelee polun löytämisen itsensä tuntemiseen, jota edustaa kolme taulua nousevissa askelmissa. Neljäs taulu käsittelee rehellisyyden ja hyveiden harjoittamista, lähimmäisen rakkautta ja toivoa paremmasta. Viidennen taulun teemana on oman egon voittaminen. Kuudes

taulu edustaa suurten houkutus-
ten ja kiusausten vastustamista
ja sietämistä.

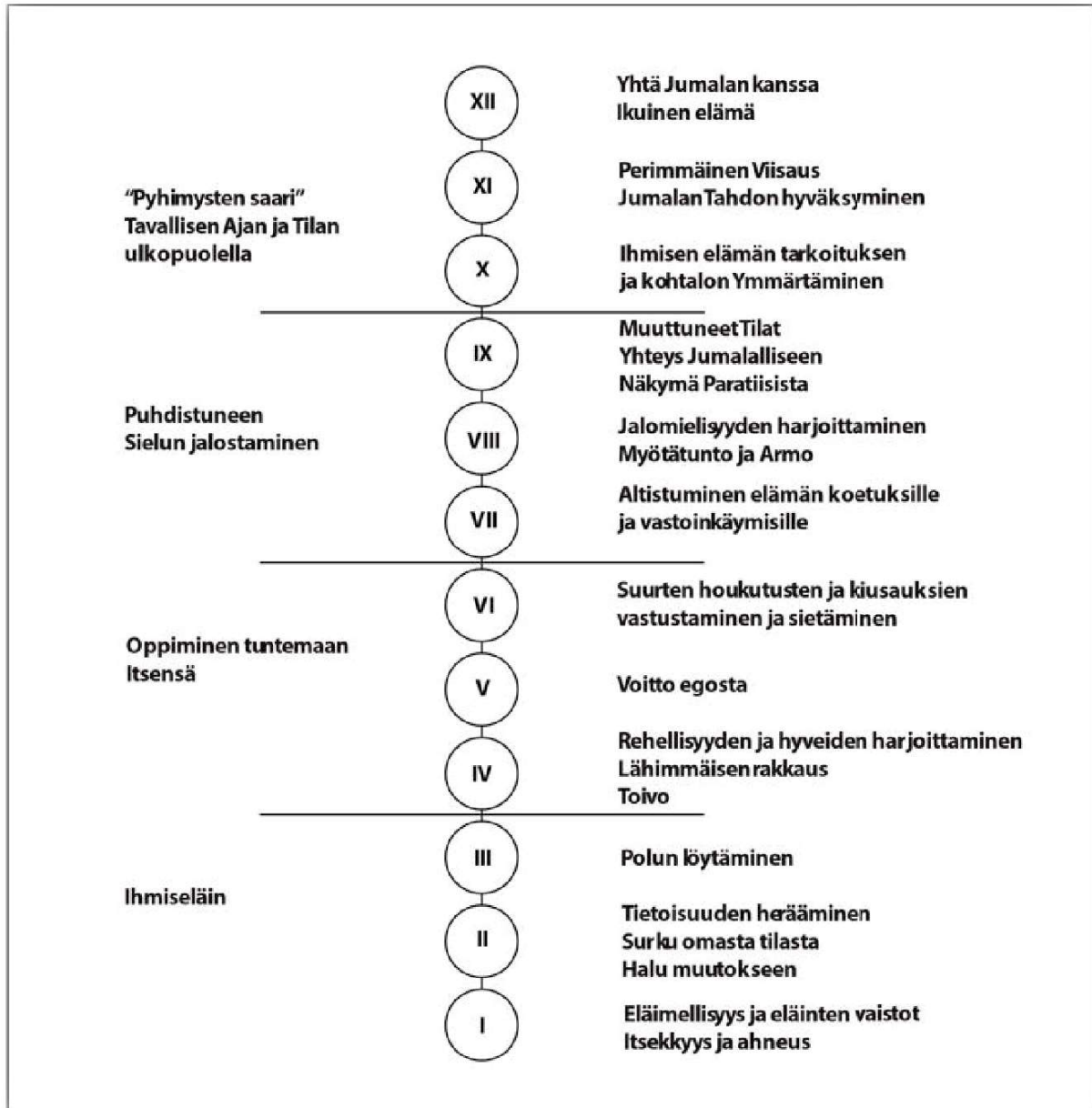
Seuraavat kolme taulua kä-
sittelevät puhdistuneen sielun
jalostamista. Seitsemäs taulu
käsittelee altistumista elämän
koetuksille ja vastoinkäymisille.
Kahdeksas taulu on jalomieli-
syyden, myötätunnon ja armon
harjoittamista. Yhdeksäs taulu
on lopullinen läpimurto Juma-
lallisen tiedon lähteeseen. Siellä
ihminen kokee muuttuneet tilat
ja kosketuksen Jumalalliseen.
Täällä voi nähdä vilahduksen
paratiisista.

Viimeiset kolme taulua si-
joittuvat tavallisen ajan ja tilan
ulkopuolelle. Kymmenes taulu
edustaa ihmisen elämäntarkoi-
tuksen ja kohtalon ymmärtämis-
tä. Yhdennessätoista taulussa
perimmäinen Viisaus paljastuu.
Viimeinen, kahdestoista taulu ei
sisältynyt eepoksen ensimmäisiin
versioihin ja sitä on laajalti pi-
detty epäorgaanisena lisäyksenä,
joka rikkoo tarinan muodollisen
kokonaisuuden, joka oli kulkenut
täyden ympyrän lähtien Urukin
tutkimisesta ensimmäisessä tau-
lussa ja yhdennessätoista taulus-
sa. Parpolan mukaan, mikään ei
voisi olla kauempana totuudesta.

Sillä ilman kahdettatoista taulua,
eepos jäisi vajaaksi, koska se
sisältää Jumalallisen Viisauden,
jonka Gilgameš toi takaisin et-
sintänsä tuloksena.

Tämä Viisaus ei ollut tar-
koitettu arvottomille ja se oli
sen vuoksi piilotettuna tekstiin.
Niille, joiden silmät näkevät ja
korvat kuulevat, eepos on täynnä
vihjeitä, jotka auttavat vakavaa
lukijaa tunkeutumaan sen sa-
laisuuksiin. Yhdennessätoista
taulussa oleva pidättäytyminen
on yksi näistä vihjeistä. Se ei
suinkaan merkitse eepoksen
loppua, vaan vie lukijan takaisin
alkupisteeseen, prologiin, jossa
häntä neuvotaan tutkimaan ”Uru-
kin muurien” rakennetta, kunnes
hän löytää ”portin salaisuuteen”,
jalokivitauluun, joka on lukittuna
laatikon sisään. ”Urukin sei-
nät” on metafora tauluille I-XI,
”taululaatikko” on pintatarina
ja ”jalokivitaulu” on eepoksen
salainen viitekehys, elämän puun
rakenne.

Kun oivalletaan, että eepos
noudattaa elämän puun rakennet-
ta, kahdennentoista taulun kes-
keinen merkitys tulee ilmiselväk-
si, koska se edustaa elämän puun
kruunua (taivasta), jolla ei olisi
muuten vastaavuutta eepokses-

Mystinen polku. Suomennettu Parpolan (1993) teoksesta The Assyrian Tree of Life: Tracing the Origins of Jewish Monotheism and Greek Philosophy

sa. Pintapuolisesti tarkasteltuna kahdennessatoista taulussa ei ole merkkiä taivaasta. Päinvastoin se käsittelee kuolemaa ja alamaailmaa. Sanaa taivas ei edes mainita siinä ja se vaikuttaa loppuvan äärimäisen pessimistiseen ja

synkkään sävyyn.

Kun asiaa tarkastellaan elämän puun rakenteen kautta ja henkisenä kasvuna, jota on kuvailtu edellisissä tauluissa, kahdennessatoista taulun viesti muuttaa luonnetta. Näemme Gilgamešin saavan

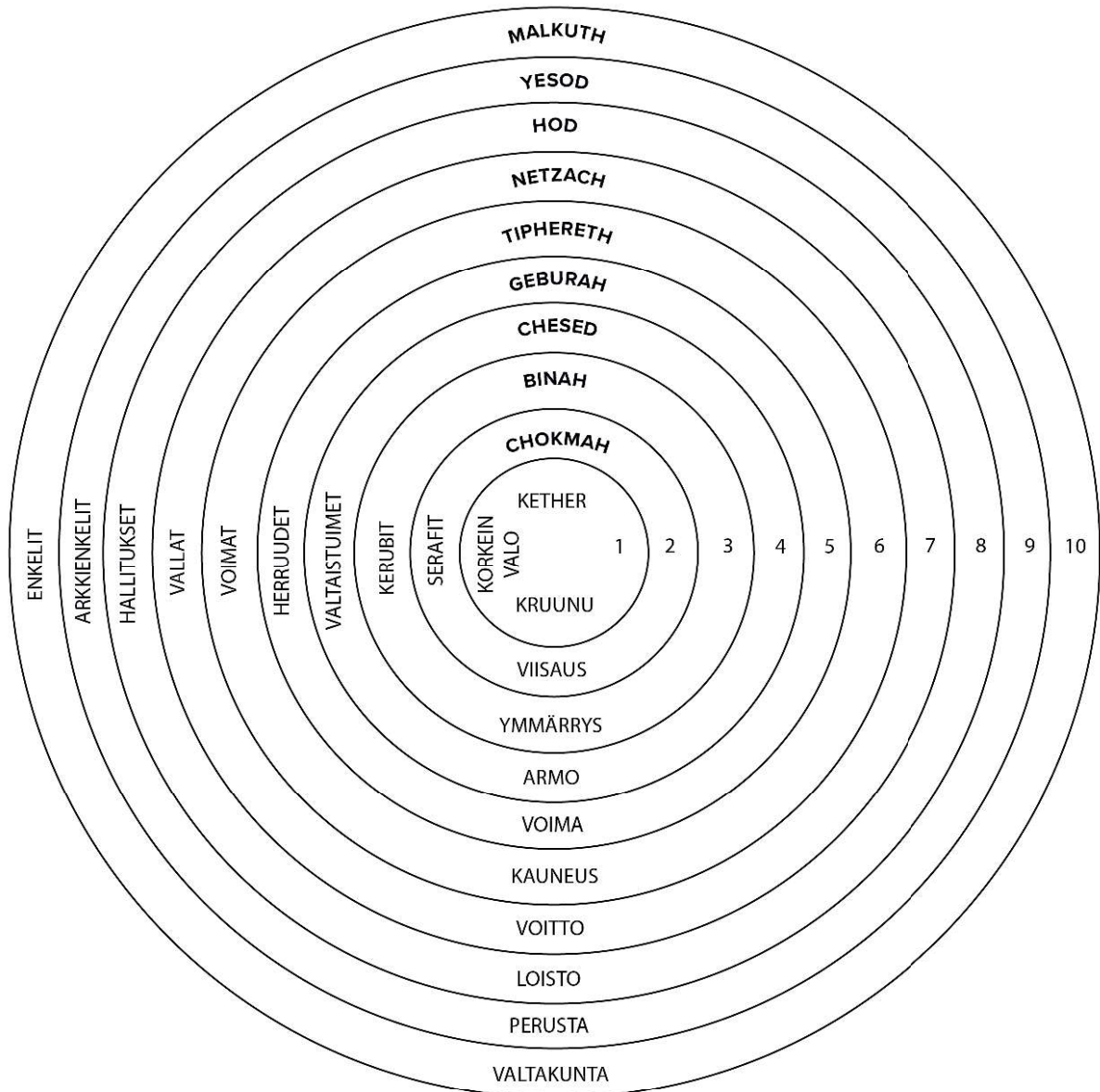
yhteyden kuolleeseen ystäväänsä Enkiduun ja pystyvän keskustelemaan hänen kanssaan ja siten hankkimaan häneltä arvokasta tietoa kuoleman jälkeisestä elämästä; ja mikä parasta, hän saavuttaa tämän jälleennäkemisen täsmälleen samalla tavalla kuin hän teki yhdeksännessä taulussa, pitkittyneellä itkulla ja rukouksella. Toisin sanoen tauluissa IX-XI (yhdeksästä yhteentoista) kerrottu ainutlaatuinen mystinen kokemus, joka esiteltiin jonain täysin uutena ja epätavallisena, on taulussa kaksitoista tullut vakiintuneeksi menetelmäksi, jolla samanlaisia kokemuksia voidaan saavuttaa tahdonalaisesti.

Juutalaisessa mystiikassa tällaisia kokemuksia kutsutaan ”taivaaseen nousuksi” tai ”paratiisiin pääsyksi” ja niitä pidetään valtavan merkittävänä tapahtumina, jotka on varattu vain täysin eettisille ja täysin vakaille miehille. Gilgamešin kehittyminen sellaiseksi mieheksi on kuvattu yksityiskohtaisesti tauluissa I-VIII (yhdestä kahdeksaan). Varhaisessa juutalaisessa mystisessä tekstissä nimeltä Hekhalot Rabbati, mystisen ”taivaaseen nousun” käsite paljastetaan juutalaiselle yhteisölle

vallankumoukselliseksi ”maailman salaisuudeksi”. Parpolan mukaan ei voi olla epäilystäkään siitä, että juuri tämä salaisuus, joka paljastaa tien taivaaseen, oli se arvokas salaisuus, jonka Gilgamesh toi takaisin matkaltaan Utnapishtimiin.

Elämän puu on siitä mielenkiintoinen symboli, että sitä on käytetty kuvaamaan sekä rakenteena että polkuna, jonka kautta mystinen nousu on mahdollinen, ja myöskin karttana, jonka kautta matka sisimpään voidaan tehdä. Elämän puu metaforana matkasta sisimpään esiintyy monissa kabbalaa käsittelevissä teoksissa suoraan, mutta se on myös löydettävissä monista kulttuurihistoriallisista teoksista, vaikka sitä ei erikseen mainita. Niin on, esimerkiksi Dante Alighierin Jumalaisen näytelmän osalta, jota käsiteltiin edellisessä Rosa et Crux -lehden numerossa.

Mystisellä nousulla ja mystisellä matkalla sisimpään on paljon yhteistä. Molemmat käsitteet kuvaavat henkilön henkistä matkaa, jossa pyritään saavuttamaan korkeampi tietoisuuden tila ja löytämään yhteys jumalalliseen tai korkeampaan voimaan. Erona voidaan pitää sitä, että mystisellä

Elämän puu matkana sisimpään.

nousulla painotetaan enemmän yhteyttä jumalalliseen tai korkeampaan voimaan, kun taas mystisellä matkalla sisimpään painotetaan enemmän henkilökohtaista kasvua ja oman sisäisen totuuden löytämistä. Mystisellä matkalla sisimpään henkilö pyrkii yhdistämään sydämen ja mielen, ja

löytämään oman ainutlaatuisen polkunsä elämässä. Osa kutsuu tätä mystistä matkaa sisimpään sydämen tieksi.

Louis-Claude de Saint-Martinin (1743-1803) mukaan sydämen tie on tie, joka kulkee sydämen kautta, ja se vaatii hen-

kilöltä syvällistä henkistä harjoitusta, jotta hän voi saavuttaa korkeamman tietoisuuden tiloja. Saint-Martin korosti sydämen viisauden merkitystä ja uskoi, että sydämen kautta henkilö voi ymmärtää korkeamman tietoisuuden ja jumalallisen todellisuuden. Hän katsoi, että ihmisten tulisi siirtyä pois älyllisestä ajattelusta ja pyrkiä yhdistämään sydän ja mieli, jotta he voivat löytää sisäisen rauhan ja harmonian. Saint-Martinin sydämen tie oli hyvin henkilökohtainen ja hän uskoi, että jokaisella henkilöllä on oma yksilöllinen polkunsakohti jumalallista totuutta. Tämä tie vaati henkilöltä itsetutkiskelua ja henkistä puhdistumista, jotta hän voi löytää sisäisen valaistumisen ja saavuttaa yhteyden jumalalliseen. Saint-Martinin sydämen tie on vaikuttanut moniin myöhäisempiin henkisiin filosofioihin ja uskontoihin, ja se on edelleen merkittävä käsite henkisessä kehityksessä.

Kirjallisuus

Armstrong, S. (2014). Martinism: The Way of the Heart. Rosicrucian Digest, No. 1., 2014. <https://www.rosicrucian.org/rosicrucian-digest-martinism>.

Dante, A. (1312). Jumalainen näytelmä I-III. Suom. Eino Leino. The Project Gutenberg Ebook of Jumalainen näytelmä I-III. <https://www.gutenberg.org/files/12546/12546-8.txt>

Davila, J. R. (2013). Hekhalot Rabbati: The Greater (Book of the Heavenly) Palaces. In Hekhalot Literature in Translation (pp. 37-157). Brill.

Jussila, J. (2022). Dante Alighieri ja Jumalainen näytelmä. Rosa et Crux, Nro. 2, Joulukuu 2022.

Parpola, S. (1993). The Assyrian Tree of Life: tracing the origins of Jewish monotheism and Greek philosophy. Journal of Near Eastern Studies, 52(3), 161-208.

Waite, A.E. (1987). The Unknown Philosopher. Steiner Books.

Mithrallaiset mysteerit

Fr. Jari Jussila

Ice Boy Tell - Mithraeum alimmassa kerroksessa San Clementessä Roomassa 2011, CC BY-SA 3.0, <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.en>

Kuka oli Mithra ja mitä olivat mithralaiset mysteerit? Mithralaisuus ilmestyi ajanlaskumme ensimmäisenä vuosisatoina Roomaan, mutta se ei ollut puhtaasti roomalainen luomus. Mithralaisuuden on oletettu saaneen vaikutteita persialaisesta zarathustralaisuudesta ja sitä edeltäneestä indoiranilaisesta Mitra-kultista. Schmidtin

mukaan Mithran nimi tulee todennäköisesti indoiranilaisesta substantiivista mitra, joka tarkoittaa ”se, joka sitoo”. Osa tutkijoista on pitänyt Mithran mysteerejä mysteeriuskontona, joka on kilpaillut kristinuskon kanssa Rooman valtakunnassa. Toiset puolestaan huomauttavat, että mysteeriopit eivät olleet vaihtoehto kristinuskolle, vaan

mysteerejä harjoittavat ovat voineet osallistua maallisen kirkon toimintaan ja myöskin muihin mysteerikouluihin Mithran mysteerien ohella. Mithralaisuuden loppuna voidaan pitää vuotta 392, jolloin kristinuskosta tuli Rooman valtionuskonto ja kaikki pakanalliset kultit kiellettiin. Mithralaisuus rinnastettiin tällöin muihin pakanauskoihin, joiden temppeleitä hävitettiin ja joiden toimintaan osallistujilta vietiin myös edellytykset toimia julkisissa viroissa vuonna 416 keisari Theodosiuksen toimesta.

Termi mithralaiset ”mysteerit” ei itsessään viittaa roomalaiseen mysteeriuskontoon. Enemminkin ”mysteerit” viittaavat siihen, että mysteereihin osallistuneet on muodollisesti vihitty. Termi ”mysteeri” juontaa juurensa Kreikan sanasta mysterion, salaiset riitit. Mithralaisten mysteereistä on löydetty hyvin vähän kirjoitettuna. Ainoastaan mithraeumeista, yleisesti

tunnetusta tauroktoniasta (kohtaus, jossa Mithra surmaa härän) sekä vihkimyksistä ja niihin osallistujista voidaan tehdä jotain johtopäätöksiä. Hatchin mukaan mithralaisuus ei kuitenkaan ollut samanlaista kaikkialla, aivan kuten kristinuskovaihteli Rooman valtakunnan alueelta toiselle, niin oli myös mithralaisuuden tapauksessa.

Mithraeumit ja tauroktonia

Mithralaisia mysteereitä juhlittiin mithraeumeissa (Mithran temppeleissä), joita löytyi sotilastukikohdista kaikkialta Rooman valtakunnassa, muun muassa Saksasta, Ranskasta,

Kuva: Marie-Lan Nguyen - Mithra surmaa härän tauroktonia Nescen mithraeumista Italiassa 2006.

Espanjasta, Italiasta, Sveitsistä, Unkarista ja Englannista.

Kaikilla mithraeumit jakavat tietyt yhteiset piirteet. Ne on kaikki rakennettu tai koristeltu edustamaan luolia. Ne ovat kaikki pidempiä kuin leveitä. Tempelisalien ollessa tyypillisesti noin 20 metriä pitkiä ja noin 9 metriä leveitä. Jokaisessa mithraeumissa on kivipenkit molemmilla puolilla, jonne mahtui istumaan noin 20–30 henkeä. Jokaista tempelisalia koristaa tauroktonia, jossa on kohtaaminen Mithrasta surmaamassa härkää näkyvästi esillä alttarilla.

Tauroktoniassa esiintyy Mithran hahmo, joka on puetuna viittaa ja fryygalaismysteisiin ja joka istuu vasemman jalkansa varassa härän selässä. Mithran kädessä on tikari, jolla hän surmaa härän viiltämällä sen kurkun auki. Kohtauksessa härän häntänä on vehnän tähkiä, koira ja käärme näyttävät nielevän surmatun härän verta ja skorpioni on tarttuneena härän sukuelimiin. Kohtauksessa on näkyvillä myös aurinko, kuu ja tähdet joko Mithran viitan yläpuolella tai alapuolella. Usein kohtauksessa on myös korppi

Mithran tai härän selässä ja kaksi soihdunkantajaa molemmilla puolilla edustaen valoa ja pimeyttä. Cautes, jolla on soihtu ylhäällä ja Cautopates, jolla on soihtu alhaalla.

Mithran mysteerien todellinen alkuperä, riitit ja rituaalit ovat suhteellisen tuntemattomia. Plutarkhos, kirjassaan Pompeiuksen elämä, kertoo tarinan, joka viittaa siihen, että Mithra saapui Roomaan kilikialaisten merirosvojen välityksellä, jotka ryöstelivät kaupunkeja rannikoilla noin vuonna 67 eea. Porfyrios Tyroslainen (232–304), kirjassaan Nymphien luola, puhuu luolasta (grotto) sieluja sisältävän kosmoksen symbolina, jotka syntyvät olemukseen ja nousevat kuolemattomaan maailmaan. Luola toimii myös symbolina näkymättömille voimille, koska ne ovat pimeitä silmillemme.

David Ulansey (1991), kirjassaan Mithran mysteereiden alkuperä, esittää hypoteesin, että kuvatut objektit edustavat joukkoa tähtikuvioita, esim. Taurus (härkä), Scorpio (skorpioni), Corvus (korppi), Crater (pikari), Hydra (käärme), Canis Major tai Minor (koira) ja, että Mithra itse

edustaa Perseuksen tähdistöä.

On olemassa joitain tulkintoja siitä, mitä nämä symbolit edustavat ja miksi näitä tähdistöjä käytetään, eikä eläinradan tähtikuvioita. Plato muun muassa kuvaili kahden taivaallisen kehän muodostavan ristin. Hän uskoi myös, että Luoja antoi näille kahdelle kehälle yhtenäisen, pysyvän ja muuttumattoman liikkeen. Stephensin mukaan tähän filosofiseen ja tieteelliseen käsitteeseen uskottiin koko muinaisessa maailmassa aina toiselle vuosisadalle eea. asti, jolloin Hipparkhos Nikealainen näki novan Skorpionin tähdistössä.

Vihkimykset mithralaisiin mysteereihin

Mithralaiset mysteerit oli jaettu asteisiin, joilla jokaisella oli omat vertauskuvalliset seremoniansa. Neljännen vuosisadan aikana Pyhä Hieronymus (lat. Eusebius Sophronius Hieronymus), roomalaiskatonlinen suojeluspyhimys kuvasi mithralaisten mysteerien koostuvan seitsemästä vihkimysasteesta. Vihkimysseremoniat toteutettiin mithraeumeissa, jossa jokainen seremonia huipentui kyseisen asteen vihkimykseen,

jonka jälkeen vihittävät ja korkein virkailija, Pater, kättelivät, ja siirryttiin nauttimaan yhteisen aterian Mithran, voittamattoman auringon (Sol Invictuksen) kunniaksi.

Seitsemästä vihkimysasteesta neljä ensimmäistä käsitteli pienempiä mysteereitä, pienempiä salaisuuksia, ja kolme jälkimmäistä suurempia mysteereitä. Jokaisella vihkimysasteella oli oma nimityksensä, omat tunnusmerkkinsä, tunnusplaneettansa ja kuvionsa tähtikartalla.

1. Ensimmäisen asteen nimitys oli Corax (Korppi), tunnusplaneettana Merkurius ja tähdistönä Korppi (lat. Corvus)
2. Toisen asteen nimitys oli Nymphus (Sulhanen), tunnusplaneettana Venus ja tähtikartalla Härkä (lat. Taurus)
3. Kolmas aste oli Miles (Sotilas), tunnusplaneettana Mars ja tähtikartalla Oinas (lat. Aries)
4. Neljäs aste oli Leo (Leijona), tunnusplaneettana Jupiter ja tähdistönä Leijona (lat. Leo)
5. Viides aste oli Perses (Per-

sialainen) ja tunnusmerkinä harpe-miekka tai sirppi, ja tunnusplaneettana Kuu.

6. Kuudes aste oli Heliodromus (Auringon sanansaattaja), ja tunnusplaneettana Aurinko.
7. Seitsemäs aste oli Pater (Isä), tunnusmerkinä fryygialaismyssy, kulho, sauva, ja kaareva veitsi, tunnusplaneettana Saturnus.

Vihkimykset mithran mysteereihin näyttävät olleen suosittuja erityisesti sotilaiden keskuudessa ja rajoittuneen pääsääntöisesti miehiin, mutta muun muassa Jonathan David ja Massimiliano David ovat kyseenalaistaneet näitä pitkään itsestään selvinä pidettyjä näkemyksiä. Nykyisen tieteellisen tutkimuksen valossa ei ole siis ole täyttä varmuutta vihittiinkö ainoastaan miehiä mithran mysteereihin vai vihittiinkö naisiakin, kuten myös Porfyrioksen tekstistä voi tulkita.

Mithralaisuus lupasi tietoa, joka oli piilossa ulkopuolisilta. Kaikki jäsenet etenivät neljän ensimmäisen asteen läpi, mutta kaikki eivät päässeet kolmelle korkeammalle asteelle. Ensimmäinen

vihkimys, Corax, edusti neofyytin uudelleen syntymää henkiselle polulle. Ensimmäisen vihkimyksen suorittaneet toimivat rituaaliaterioiden palvelijoina. Vihkimyksen tunnusmerkki, Korppi, symboloi hengen rationaalista nousua palveluksessa. Toisessa asteessa vihitty aikoo tulla Mithran sulhaseksi, Mithran joka on Rakkaus. Tästä alkaa neofyytin matka kohti jumalallisia häitä rakkaansa kanssa. Vihkimyksessä neofyytti tarjoaa kupin vettä Mithran kuvalle. Tämä kuppi symboloi hänen sydäntään ja vesi harrastaa rakkautta Mithraa kohtaan. Vastalahjaksi hän toivoo saada viiniä – jumalallista rakkautta – kuppiinsa. Jonka monien koettelemuksien jälkeen, päästyään Leijonan vaiheeseen, hän saa viiniä kuppiinsa. Kolmannen vihkimyksen aikana Sotilaille tarjottiin miekan päällä tasapainotettua kruunua, josta hänen täytyy kieltäytyä todeten, että Mithra on hänen kruununsa. Nabarzin mukaan tässä on kyse henkisestä taistelusta oman egon, alemman itsen kanssa, jonka valtakunnan kuninkuudesta tulee vihityn kieltäytyä. Viimeinen vihkimys Mithran

pienempiin mysteereihin oli Adeptin vihkimys. Leijona symboloi sitoutumista jo todellista edistymistä polulla. Leijonan tehtäviin kuului alttaritulesta huolehtiminen ja rituaaliaterian järjestäminen.

Niistä, jotka etenivät suurempiin mysteereihin, tuli persialaisten luvattua kansaa. Tämän asteen symbolina oli harpe-miekka tai sirppi, jota Perseus käytti katkaistakseen Medusan pään. Adamantiinista taotun harpe-miekan tai sirpin Perseus sai kreikkalaisessa mytologiassa Hermekseltä. Edelleen joka vuosi voimme nähdä elokuussa Perseidien meteorisuihkut, jotka näyttävät tulevan Perseuksen miekasta hänen seisoessaan Linnunradan valkoisella tiellä. Nabarzin mukaan tämä tapahtuma symboloi egon voittamista, jota vastaan on taisteltu Sotilas asteesta lähtien. Vihitty joi viiniä Leijona asteessa, jotta hän olisi valmis kohtaamaan suuren pedon sisällään ja Perseuksen (hänen isänsä, joka oli jo mestannut oman Medusansa) ohjauksessa vihitty ottaa harpe-miekan, ja koittaa tuhota egonsa. Vastavalla tavalla kuin Gilgamesh surmasi Humbaban (setrivuoren

maan demonisen vartijan). Kuudes vihkimys oli varattu niille vihityille, jotka olivat nähneet auringon ja olivat lähellä sitä (aurinko on toinen sana rakkau-delle tai Mithralle farsin kielellä). Tässä asteessa vihitty istui Isän lähellä rituaaliaterialla. Viimeistä vihkimystä symboloi kulho, sauva, kaareva veitsi ja fryygialaismyssy, jotka kuuluivat Isälle. Isän tehtävä oli olla Mithran maallinen edustaja, ja kaikkien muiden asteiden opettaja. Kulho oli seremonioiden järjestämistä varten. Sauva ja kaareva veitsi olivat Saturnuksen symbolisia aseita.

Mithraeumit nykyaikana

Mithralaisiin mysteereihin voi edelleen tutustua vieraillemalla mithraeumeissa. Roomassa on edelleen useita mithraeumeja aivan kävelymatkan päässä tunnetuista nähtävyyksistä. AMORCin Italian matkalla tutustuimme Colosseumin lähellä olevaan mithraeumiin, joka sijaitsi Pyhän Klemensin basilikan (St. Clement Basilica) alimmassa kerroksessa.

Mithraeum sijaitsee 9 metriä katutason alapuolella Klemensin basilikan alimmassa ker-

roksessa. Vuonna 200 jälkeen ajanlaskun alun tällä paikalla asunut aatelismies muutti talonsa keskeisen huoneen mithraeumiksi. Kun mithralaisuuden mysteerit tukahdutettiin virallisesti vuonna 392 temppeli ja sen läheiset huoneet suljettiin ja täytettiin kivimurskalla. Mithraeum löydettiin uudelleen vuonna 1867, kun luostarissa asuvat irlantilaiset dominikaanit alkoivat poistaa kivimurskaa rauniosta. Pituudeltaan uudelleen löydetty temppeli on noin 9,6 metriä ja leveydeltään 6 metriä. Huoneen keskellä olevan alttarin etummaisella sivulla on kuva Mithrasta nuorena miehenä surmaamassa härän. Kolmella muulla sivulla näkyvät kaksoissoihdunkantajat Cautes ja Cautopates sekä käärme uudestisyntymisen symbolina. Alttarilla oleva kirjoitus viittaa siihen, että mithraeumin perusti Gaius Arrius Claudianus, joka oli saavuttanut Mithran mysteerien korkeimman tason.

Mithralaisten mysteerien perintö

Mithralaisten mysteerien perinnöstä väitellään edelleen tutkijoiden keskuudessa. Jotkut

uskovat, että Mithralaiset mysteerit vaikuttivat kristinuskon ja muiden uskontojen kehitykseen, kun taas toiset väittävät, että mithralaisuuden ja kristinuskon välillä olevat samankaltaisuudet ovat pinnallisia ja on vähän todisteita suorasta yhteydestä.

Yksi mithralaisten mysteerien perintö on jatkuva kiinnostus mysteeriuskontoa ja sen ikonografiaa kohtaan, joka on ollut inspiraation lähde taiteilijoille ja kirjailijoille läpi historian. Mithra kuvataan usein härän tappajana, kuva, joka on tulkittu monin tavoin, kuten kosmisen

Vesilähde Klemensin basilikan sisäpihalla.

uudistumisen symbolina, hyvän voittona pahasta ja syntymän ja kuoleman kiertokulun kuvauksena.

Mithralaisten mysteerien perinnön vaikutus näkyy myös nykyajan uskontotieteessä, tutkijoiden jatkaessa tämän arvoituksellisen mysteeriuskonnon käytäntöjen ja uskomusten tutkimista ja sen paikan selvittämistä antiikin maailman uskonnollisessa maisemassa.

Kirjallisuutta

Mark Hatch (2008). *Mithras Sol Invictus—An Initiate’s Guide*. The Roman Military Research Society. <http://www.romanarmy.net/mithras.htm>

David Jonathan (2000). The Exclusion of Women in the Mithraic Mysteries: Ancient or Modern? *Numen* 47(2), 121–141.

David, Massimiliano (2018). A newly discovered mithraeum at Ostia. *Acta Antiqua Academiae Scientiarum Hungaricae*, 58(1-4), 117-131.

Jerome, Saint & Frederick Adam Wright (1933). *Select Letters of St. Jerome*. London, Harvard University Press.

Payam, Nabarz (2005). *The mysteries of Mithras: the Pagan belief that shaped the Christian world*. Rochester, Inner Traditions.

Plutarch (2012). *Parallel lives*. Start Publishing LLC. http://italophiles.com/plutarch_lives.pdf

Porphyry (1917). *On the Cave of the Nymphs in the Thirteenth Book of the Odyssey*. https://www.tertullian.org/fathers/porphyry_cave_of_nymphs_02_translation.htm

Plato (1979). *Timaeus and Critias*. New York, Penguin Books.

Hans-Peter Schmidt (2006). *Mithra i: Mithra in Old Indian and Mithra in Old Iranian*. *Encyclopaedia Iranica* New York, Columbia University. <http://www.iranica.com/articles/mithra-i>

Stephens, V. L. (2010). *The Rise and Fall of the Mithraic Mysteries*. *Rosicrucian Digest*, Vol. 88, No. 2.

David Ulansey (1991). *The Origins of the Mithraic Mysteries: Cosmology and Salvation in the Ancient World*. New York, Oxford University Press.

Ignatius Loyolan elämä ja hengelliset harjoitukset

Osa 1.

Marjaana Will-Vidlund S.R.C.

Ignatius Loyolan elämä pähkinänkuoressa

Syntyi: 23.10.1491, Azpeitia, Espanja

Kuoli: 31.7.1556, Rooma, Italia

lia / Hauta: Il Gesù -kirkko, Rooma, Italia

Koulutus: Alcalán yliopisto, Pariisin yliopisto

Ignatius Loyola syntyi Pohjois-Espanjassa vuonna 1491 nuorimmaisena lapsena 13-lapsiseen, katoliseen aatelistperheeseen. Hänet kastettiin nimellä Íñigo López de Loyola. Hän oli jesuiittojen perustaja ja järjestön ensimmäinen johtaja.

Nuorena miehenä hän oli viehättynyt naisista ja

ritariromantiikasta ja unelmoinut suurista teoista. Ignatius Loyola aikoi alun perin upseerin uralle ja liittyikin armeijan palvelukseen vuonna 1517. Hän haavoittui

vakavasti Pamplonan taistelussa vuonna 1521, mikä muutti hänen elämänsä suunnan.

Ollessaan toipilaana Loyola syventyi hengelliseen kirjallisuuteen ja pyhimysten elämänker-toihin. Jeesuksen ja pyhimysten, etenkin Franciscus Assisilaisen, elämä ja teot, innoittivat ja saivat hänet onnelliseksi. Hän ymmärsi, että nämä tunteet olivat Jumalan ohjaukselta. Vuosien saatossa hänestä tuli henkisen ohjauksen asiantuntija. Loyola keräsi näkemyksiään, rukouksiin ja ehdotuksiaan Hengelliset Harjoitukset -kirjaansa. Paavi hyväksyi Hengelliset harjoitukset vuonna 1548. Myöhemmin ne tulivat tunnetuiksi ignatiaanisin harjoituksina.

Vuonna 1528 hän aloitti yliopisto-opinnot Pariisissa. Ignatius ja kuusi hänen ystäväänsä perustivat Jeesuksen Yhteisön (Société de Jesus) eli jesuiittaveljeskunnan Pariisissa vuonna 1534. Paavi Paavali III vahvisti vuonna 1540 järjestön. Ignatius Loyola valittiin veljeskunnan ensimmäiseksi johtajaksi vuonna 1541 Pariisissa.

Ignatius Loyola kuoli 31.7.1556 Roomassa. Vuonna

1622 paavi julisti hänet pyhäksi ja vuonna 1922 kaikkien henkisten retriittien suojelijaksi. Hänen pyhäinpäiväänsä juhlitaan 31. heinäkuuta.

Ignatius elämän tärkeimpiä ajankohtia

1491: Syntyy 23.10. Espanjan Baskimaan Azpeitiassa, suvun kotilinnassa

1521: Pamplonan taistelu, toipuminen ja muuntuminen

1522: Toipilasaika ja valaistumiskokemus Manresassa

1523: Lyhyt pyhiinvaellus Jerusalemiin

1524-27: Opintoja Barcelonassa, Salamancassa ja Alcalassa

1528-35: Yliopisto-opinnot Pariisissa ja ensimmäisten veljesten kokoontuminen

1537: Pappisvihkimys kesäkuussa Venetsiassa

1540: Paavi Paavali III tunnustaa Jeesuksen Yhteisön

1548: Paavi Paavali III hyväksyy Hengelliset Harjoitukset

1553-55: Sanelee omaelämäkertansa sihteerilleen

1556: Kuolee 31.7. Roomassa

1609: Paavi Paavali V julisti

Loyolan autuaaksi

1622: Paavi Gregorius XV kanonisoi eli julisti Loyolan 12.3. pyhäksi

1922: Paavi Pius XI julisti Ignatius Loyolan kaikkien henkisten retriittien suojelijaksi, sotilaiden suojelijaksi sekä Espanjan San Sebastianin ja Bilbaon, Biskajan ja Gipuzkoan, Baskimaan, Filippiinien, Jesuiittaveljeskunnan sekä Brasilian Belo Horizonten ja Minas Geraisin suojelijaksi, samoin kuin Argentiinan Juninin ja Buenos Airesin sekä Belgian Antwerpenin suojelussyhymykseksi.

Elämän alkumetrit

Íñigo López de Loyola syntyi 23.10.1491 Loyolan katolisen aatelissuvun kotilinnassa Azpeitiassa, Baskimaassa Espanjassa. Hänet kastettiin Íñigoksi Oñan apotin mukaan. Oña on keskiaikaista baskien kieltä ja tarkoittaa hellyyttävästi pienokaistani. Myöhemmin hän alkoi käyttämään latinaisperäistä Ignatiusta Íñigon sijaan.

Inigo oli kuopus 13-lapsisessa perheessä. Hänen äitinsä Doña María Sáenz de Licona y Balda kuoli pian Inigon syntymän jälkeen, ja hänet kasvatti María

de Garín, paikallisen sepän äiti. Inigo alkoi käyttää sukunimeä de Loyola viitaten Loyolan basikikylään, jossa hän oli syntynyt.

Sotilasura ja haavoittuminen

Nuorena poikana Ignatius meni sukulaisensa Juan Velázquez de Cuélla'in palvelukseen. Tämä oli Castilian kuningaskunnan rahastonhoitaja ja pormestari.

Nuori Ignatius rakasti sotilas-harjoituksia. Hänellä oli myös valtava halu kuuluisuuteen. Hän rakasti ritaritarinoita, kuten kuningas Arthurin ja Camelotin ritaritarinaa ja Rolandin laulua. Hän liittyi armeijaan 17-vuotiaana.

Eräässä elämänkerrassa kuvaatankin, että ”hänen takkinsa oli avoinna paljastaen tämän tiukasti istuvat housut ja saappaat, sekä miekan ja tikarin vyötäröllään”. Toisen elämänkerran mukaan hän oli mieltynyt pukeutumiseen, taitava tanssija, naisten ihailija ja herkkä loukkaantumaan, ja joka käytti etuoikeutettua asemaansa paetakseen syytteitä. Hän kerrotaan kaksintaistelleen miekalla monien miesten kanssa.

18-vuotiaana vuonna 1509 Ignatius ryhtyi aseisiin ja liittyi herttua Antonio Manrique de

Laran joukkoihin. Ignatiuksen diplomaattiset ja johtamistaidot toivat ansioita ja tittelin ”hovin palvelija”, mikä teki hänet erityisen hyödylliseksi herrtu-alle. Ignatius osallistui moniin herrtuan johtamiin taisteluihin haavoittumatta. Mutta, vuonna 1521 Pamplonan taistelussa Ignatius loukkaantui vakavasti, kun ranskalais-navarralaiset joukot valloittivat Pamplonan linnoituksen 20.5.1521.

Kanuunankuula osui hänen jalkoihinsa: oikea jalka haavoitui ja vasen jalka murtui useista kohdista. Ranskalaiset veivät Ignatiuksen vankilan sijaan takaisin isänsä linnaan Loyolaan, sillä he ihailivat tämän rohkeutta. Siellä hänelle tehtiin monia jalkaleikkauksia aikana, jona anestesiaa ei vielä tunnettu. Jalka ei parantunut ja se piti avata uudelleen ja korjata. Lopulta lääkärit sanoivat, että Ignatiuksen täytyisi valmistautua kuolemaan.

29.6.1521 Paavalin ja Pietarin pyhäinpäivänä Ignatius alkoi kuitenkin yllättäen toipua. Jalka parani, mutta polven alapuolelta luu oli ulkoneva. Vasemmasta jalasta tuli lyhyempi kuin oikeasta. Ignatius ei hyväksynyt tätä, sillä

hän piti kohtaloa, jossa hän ei voinut enää pukeutua tiukkoihin saappaisiin ja hovin housuihin, pahempana kuin kuolemaa. Kerrotaan, että Ignatius määräsi lääkärit sahaamaan ulkonevan luun ja pidentämään jalkaa venyttämällä. Ja tämä kaikki tehtiin ilman anestesiaa.

Tämä operaatioiden sarja ei ollut menestyksenkäs. Ignatius ontui koko loppuelämänsä lyhyemmän jalkansa johdosta. Hänen sotilasuransa oli ohi.

Hengellinen muuntuminen

Leikkauksista toipuessaan Ignatius kävi läpi henkisen muuntumisen. Hän koki hengellisen elämän kutsun. Uskonnolliset veljeskunnat johtivat noina aikoina sairaaloita, joissa saatavilla oleva lukumateriaali vaihteli pyhistä kirjoituksista omistautuneeseen kirjallisuuteen. Ignatius sai luettavakseen sarjan uskonnollisia tekstejä Jeesuksen ja pyhimysten elämästä. Hän rakasti ritariromaaneja, mutta niitä ei ollut saatavilla linnassa.

Uskonnollis-hengellisistä teoksista erityisesti Saksin Ludolphin De Vita Christi – Kristuksen elämä teki häneen hyvin suuren vaikutuksen. Tämä kirja

vaikutti häneen koko hänen elämänsä ajan ja se inspiroi häntä omistamaan elämänsä Jumalalle ja seuraamaan Franciscus Assisilaisen ja muiden suurten munkkien esimerkkiä. Ignatius myös inspiroitui meditaatiomenetelmästä, jossa Ludolph ehdotti, että lukija laittaa itsensä mentaalisesti evankeliumin tarinoiden maisemaan, visuaalisoiden syntymäseimen jne. Tämän tyyppinen meditaatio oli perusta sille menetelmälle, jonka Ignatius esittelee Hengellisissä harjoituksissaan. Myöhemmin meidän aikamme ne tunnetaan ignatiaanisina harjoituksina.

Ajatellessaan pyhimysten ”imitointia”, jäljittelyä, Ignatiuksen mieli silti edelleen vaelsi ajatuksissa ”miten hän voisi olla kuninkaan palveluksessa ja sen tietyn kuninkaallisen leidin, jota hän rakasti”. Hiljalleen hän tuli tietoiseksi molempien ajatustensa vaikutuksista. Hän koki tyhjyyttä ja tyytymättömyyttä, kun hänen romanttiset sankariajatuksensa ja -tarinansa olivat ohi. Mutta, pyhimysten tarinoiden jälkeen Ignatius oli täynnä iloa ja rauhaa. Tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin hän oppi erottelukykyä.

Parannuttuaan riittävästi Ignatius käveli jälleen ja hän aloitti pyhiinvaelluksen Pyhään maahan ”suudellakseen maata, jossa Jeesus oli kulkenut”. Hän teki myös ankarampia katumusharjoituksia. Hän ajatteli, että tämä suunnitelma tuli vahvistetuksi eräänä yönä kokemallaan visiolla Neitsyt Mariasta ja Jeesuksesta, mikä antoi hänelle paljon rauhaa.

Montserratin benediktiiniluostarin Musta Madonna

Matkalla Montserratin vuorilla Kataloniassa sijaitsevaan benediktiiniluostariin Ignatius tapasi moorin, arabin. Molemmilla heillä oli muulit ja he alkoivat kiistellä uskonnollisista asioista.

Moorin kerrotaan väittäneen, että siunattu Neitsyt ei ollut enää neitsyt synnytettyään Jeesuksen. Ignatius piti tätä sellaisena loukkauksena, ettei hän oikein tiennyt mitä tehdä. He tulivat tienristeykseen ja Ignatius antoi olosuhteiden ohjata suunnan.

Moori meni suoraan. Ignatius antoi muulinsa ohjien pudota. Hänen kerrotaan ajatelleen, että jos hänen muulinsa seuraisi mooria, hän tappaisi tämän. Jos muuli taas ottaisi toisen suunnan, hän antaisi moorin elää.

Moorin onnek-
si Ignatiuksen muuli
oli paljon suurempi
hyväntekijä kuin rat-
sastajansa ja se otti
päinvastaisen suunnan
kuin moori.

Maaliskuussa 1522
hän vieraili Benedik-
tiiniluostari Santa Ma-
ria de Montserratissa.
Siellä hän huolelli-
sesti tutki tekemiään
syntejä, tunnusti ne ja
antoi hienot vaatteensa
köyhälle, jonka tapasi.
Hän puki ylleen säk-
kikangasta. Ignatius
asetti miekkansa ja
kilpensä Monserra-
tin Mustan Neitsyeen
alttarille valvottuaan
siellä yön.

Manresa, Visiot ja perusta hengellisille harjoituksille

Montserratin vuoris-
tossa sijaitsevasta bene-
diktiniluostarista Ignatius käveli
läheiseen Manresan kaupunkiin
Kataloniassa. Hän asui siellä
10 kuukauden ajan. Hän kerjäsi
elantonsa ja teki myös kotitöitä
paikallisessa sairaalassa ruokaa

*Manresa, Ignatiuksen luolan kappeli, jossa
Ignatius harjoitti asketismiä ja sai inspiration
Hengellisille harjoituksilleen, Lähde, Marjaana
Will-Vidlund, 2019*

ja majoitusta vastaan.

Ignatius vietti useita kuukausia
rukoilemassa Manresassa sijait-
sevassa luolassa. Hän rukoili
seitsemän tuntia päivässä. Tämä
muodosti perustan hengellisille
harjoituksille.

Ignatius koki myös visioiden tai näkyjen sarjan täydessä päivänvalossa sairaalassa. Nämä toistuvat näyt olivat kuin ”jokin muoto ilmassa hänen lähellä ja tämä muoto antoi hänelle paljon rauhaa, sillä se oli äärimmäisen kaunis.. kuitenkin se näytti olevan käärmeen muotoinen ja siinä oli monia asioita, jotka loistivat kuin silmät, vaikka eivät olleetkaan silmät.” Kuitenkin, näyn kadotessa hän tunsu levottomuutta. Ignatius tulkitsi vision luonteeltaan ei-jumalalliseksi, jopa ”paholaisen” työksi.

Ignatius näki joen rannalla vision, jota hän piti elämänsä kaikkein merkittävimpänä. Tämä näky oli kuin valaistuminen. Hän sanoi myöhemmin oppineensa enemmän kuin mistään yksittäisestä tapahtumasta myöhemmin koko elämässään.

Ignatius ei koskaan tarkasti paljastanut, mikä visio oli. Se näyttää olleen kohtaaminen Jumalan kanssa, sillä sen jälkeen hän näki kaiken luodun uudessa valossa. Hän sai uudenlaisen tarkoituksen ja merkityksellisyyden kokemuksen. Tämä auttoi Ignatiusta löytämään Jumalan kaikissa asioissa. Tämä armo, Jumalan näkeminen kaikkialla, on yksi

jesuiittojen hengellisyyden keskeisiä ominaisuuksia.

Ignatius ei koskaan itse kirjoittanut jesuiittojen sääntöihin rukoilemista tiettyyn aikaan. Kun ihminen löytää Jumalan kaikkialta, koko aika on rukousta. Hän ei tietenkään sulkenut pois rukoilemista, mutta hän erosi muiden sääntökuntien perustajista siinä, että hän oli määräämättä tiettyjä aikoja tai kestoja rukoukselle.

Tuohon aikaan tämä oli radikaalia, sillä jokaisella uskonnollisella sääntökunnalla oli yhteinen aika rukoukselle. Jonkin aikaa Ignatiuksen kuoleman jälkeen paavi oli tästä niin närkästynyt, että hän pakotti tämän yhteisen rukouksen lausunnan jesuiitoille. Seuraava paavi oli ymmärtäväisempi ja salli jesuiittojen palata aiempaan käytäntöön.

Manresan ajanjakson ajan Ignatiukselta puuttui silti edelleen aito viisaus liittyen pyhyyteen. Siksi hän toteutti monia ääritapauksia ja katumusharjoituksia, joilla hän yritti ns. päihittää lukemiaan pyhimyksiä. On mahdollista, että nämä ”temput”, erityisesti paasto, vahingoittivat hänen vatsaansa loppuelämän ajaksi. Hän ei ollut vielä löytänyt kärsi-

vällisyyttä ja aitoa hengellisyyttä tai henkisyttä. Luultavasti tästä syystä johtuen myöhemmin hänen perustamassaan veljekkunnassa ei ollut mitään ennalta asetettuja katumusharjoituksia.

Kun hän lopulta saapui 10 Manresan kuukauden jälkeen Barcelonaan, Ignatius otti laivan Italiaan. Hän tapasi Roomassa paavi Hadrianus VI:n ja kysyi lupaa pyhiinvaellukselle Pyhään maahan. Syyskuussa 1523 Ignatius teki pyhiinvaelluksen tavoitteenaan asettua sinne.

Saavuttuaan Pyhään maahan Ignatius halusi jäädä sinne, mutta fransiskaanimunkkien vaikutusvaltainen johtaja piti tilannetta liian vaarallisena. On muistettava, että turkkilaiset olivat tuohon aikaan Pyhän maan hallitsijoita. Fransiskaanijohtaja määräsi, että Ignatiuksen on poistuttava maasta. Ignatius kieltäytyi, mutta kun häntä uhattiin pannajulistuksella, hän lähti tottelevaisesti pois. Hän ehti olla Pyhässä maassa vain 3.-23.9.1523.

Paluu opiskelemaan

Ignatius palasi Barcelonaan ja 33-vuotiaana hän aloitti valmistautua yliopiston sisäänpääsyyn. Hän oli päättänyt tulla papiksi ja

opiskelikin teologiaa ja latinaa Alcalán yliopistossa vuosina 1524-1534. Vaikka latina oli pakollista tuohon aikaan yliopistoissa, Ignatius ei ollut siitä oikein kiinnostunut.

Opintoaikanaan Ignatius keräsi ympärilleen opiskelijoita ja aikuisia ja avasi heille Evankeliumia ja opetti heitä rukoilemaan. Tämä toiminta kiinnitti inkvisition huomioita ja Ignatius joutui 42 päiväksi vankilaan. Kun hänet vapautettiin, häntä pyydettiin välttämään muiden opettamista. Espanjan inkvisitiolaitos oli vainoharhainen ja kaikki, jotka eivät totelleet, olivat epäiltyjä.

Alcalassa Ignatiuksen kerrotaan mm. tavanneen joitakin naisia, jotka oli kutsuttu inkvisition eteen. Näitä naisia pidettiin valaistuneina (alumbrados). Tämä ryhmä liitettiin fransiskaaniseen henkisyyteen, mutta se oli kohdannut epäilyksiä osassa inkvisition hallintovirkailijoita. Eräällä kerralla Ignatiuksen kerrotaan olleen saarnaamassa kadulla, kun kolme näistä naisista alkoi kokea ekstaattisia tiloja. ”Yksi kaatui tunnottomana, toinen pyöri maassa ja kolmas oli vapukohtausten kourissa.” Tämä epäilyttävä toiminta tapahtui, kun

Ignatius oli saarnannut - ilman loppututkintoa teologiasta. Ignatius vangittiin, mutta vapautettiin kuitenkin myöhemmin.

Koska Ignatius ei voinut elää auttamatta ihmisiä, hän muutti paikkakuntaa Salamancan yliopistoon. Siellä, kahdessa viikossa dominikaanit heittivät hänet jälleen takaisin vankilaan. Vaikka he eivät löytäneet mitään harhoppista Ignatiuksen opetuksesta, häntä pyydettiin opettamaan vain lapsia ja vain hyvin yksinkertaisia, uskonnollisia totuuksia.

Näiden tapahtumien – ja seikkailuidenkin – jälkeen Ignatius oli jälleen tien päällä. Tällä kertaa hän muutti Pariisiin Ranskaan. Ignatius opiskeli latinaa, filosofiaa ja teologiaa seitsemän vuotta kuuluisassa yliopistossa (Collège de Montaigu). Hän muutti sinne anti-protestanttisena myrskyisänä aikana, jolloin uskonpuhdistaja Jean Calvin pakotettiin vuonna 1534 muuttamaan Ranskasta Baseliin Sveitsiin.

Ignatius saavutti vuonna 1535 maisterintutkinnon 43-vuotiaana Pariisin yliopistosta. Myöhemmin häntä puhuteltiin usein tämän johdosta ”Maisteri Ignatiukseksi”.

Jeesuksen Yhteisön perustaminen

Hyvin nopeasti Ignatius keräsi Pariisissa ympärilleen kuusi ystävää, jotka kaikki hän oli tavannut yliopistossa opiskelijatovereinaan. Francis Xavier, Alfonso Salmeron, Diego Laynez ja Nicholas Bobadilla olivat espanjalaisia, Peter Faber Ranskasta ja Simão Rodrigues Portugalista.

Peter Faber, nuori savoijilainen mies Etelä-Ranskasta, ja Francis Xavier, aatelismies Espanjan baskimaan itäosasta, olivat hänen ensimmäiset huonetoverinsa. Xavierin kerrotaan olleen pääasiassa kiinnostunut aluksi tuolloin lähinnä maallista menestyksestä ja kunniaista. Heistä tuli Ignatiuksen lähimmät kumppanit, kun hän perusti veljeskunnan.

Aamulla 15.8.1534, Pyhän Pietarin katedraalissa Montmartrella (Saint-Pierre de Montmartre), Ignatius ja hänen kuusi ystäväänsä, joista vain yksi oli pappi, tapasivat ja vihkiytyivät juhlallisesti elämänpituiseen työhönsä.

Nämä kuusi miestä ja Ignatius päättivät myös lähteä Pyhälle maalle. Jos se olisi vaikeaa,

he suuntaisivat Roomaan ja asettuisivat paaviin käyttöön. Kristittyjen ja muslimien välisen konfliktin johdosta laivoja ei mennyt Pyhään maahan, vaikka he odottivat vuoden.

Odottaessaan he tekivät töitä sairaaloissa ja opettivat katekismusta eri kaupungeissa pohjois-Italiassa. Tänä aikana Ignatius määrättiin papiksi, mutta hän ei pitänyt messua vielä toisenakaan vuonna. On ajateltu, että hän olisi halunnut pitää ensimmäisen messun Jerusalemissa maassa, jossa Jeesus oli elänyt.

Vuonna 1539 yhdessä St. Peter Faberin ja St. Francis Xavierin kanssa Ignatius perusti Jeesuksen yhteisön. Paavi Paavali III hyväksyi sen 1540.

Ignatius lähetti ystäviään lähetystyöhön ympäri Euroopan, jotta nämä loisivat kouluja, yliopistoja ja seminaareja. Juan de Vega, Kaarle V:n Rooman suurlähettiläs, tapasi Ignatiuksen. Arvioidaan Ignatiusta ja jesuiittoja ja tultuaan nimitetyksi Sisilian varakuninkaaksi, de Vega otti jesuiitat mukaansa. Jesuiittojen yliopisto avattiin Messinaan ja tämä toi menestystä. Yliopiston säännöt ja metodit kopioitiin

muihin yliopistoihin.

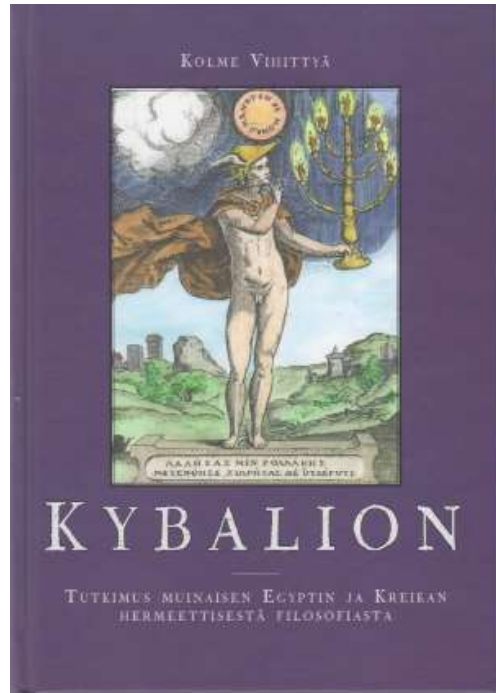
Vuonna 1548 Ignatius tuotiin Rooman inkvisition kuultavaksi Hengellisten harjoitusten johdosta. Hänet vapautettiin ja Hengelliset harjoitukset saivat lopulta paavillisen luvan tulla painetuksi. Se painettiin muodossa, jossa harjoitukset oli tarkoitus tehdä 28-30 päivän aikana.

Ignatius, yhdessä henkilökohtaisen sihteerinsä kanssa, kirjoitti Jesuiittojen perustuslain vuonna 1553. Se loi veljeskunnalle keskitetyn organisaation ja painotti ehdotonta uhrautuvaisuutta ja kuuliaisuutta Paaville ja muille kirkon ylähierarkiassa.

Jesuiittojen päämotoksi tuli: Ad maiorem Dei gloriam – Jumalan suuremmaksi kunniaksi.

Vuosina 1553-1555 Ignatius saneli elämäkertansa sihteerilleen. Tätä elämäkertaa pidetään arvokkaana avaimena ymmärtää Hengellisiä harjoituksia. Elämäkertaa pidettiin Jesuiittaveljeskunnan arkistoissa noin 150 vuotta, kunnes Bollandistien seura julkaisi tekstin.

Jatkuu seuraavassa numerossa.

Kybalion on viimeinkin saatavilla suomenkielisenä. Kirja kuuluu länsimaisen esoteerisen viisauksiperinteen perusteoksiin. Se antaa ymmärryksen siitä, miten maailma toimii.

Hermeettiset peruslait ovat muuttumattomia olemassaolomme luonnonlakeja. Ne toimivat kuten painovoima, uskomme niihin tai emme. Niitä ei voi muuttaa, mutta ne ymmärtäen niiden kanssa voi toimia viisaasti. Ajatteleva yksilö voi ohjata halutessaan omaa elämäänsä ymmärryksensä sallimissa rajoissa. Tietoisuus kaiken olevaisen peruslainalaisuuksista on yleisavain viisaan käytössä aktiiviseen ohjaukseen.

Kirja on saatavilla jäsentarvikkeissamme, sekä normaalisti kirjakaupoissa.

**Martinisti -Veljeskunta toimii AMORCin sisällä.
Voit halutessasi aloittaa myös martinistiopinnot
suomenkielellä.**

**Ruusuristin Veljeskunnan
Jäsenlehti**